



## Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2022. gada 7. aprīlī\*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Jurisdikcija un nolēmumu atzīšana un izpilde civillietās un komercietās – Regula (ES) Nr. 1215/2012 – Piemērošanas joma – 2. panta a) punkts – Jēdziens “spriedums” – Maksājuma rīkojums, kas pieņemts citā dalībvalstī pēc trešā valstī pieņemta nolēmuma īsas un uz sacīkstes principu balstītas pārbaudes – 39. pants – Izpildāmība dalībvalstīs

Lietā C-568/20

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija) iesniedza ar 2020. gada 23. septembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2020. gada 2. novembrī, tiesvedībā

J

pret

***H Limited***,

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], tiesneši N. Jēskinens [*N. Jääskinen*], M. Safjans [*M. Saffjan*] (referents), N. Pisarra [*N. Piçarra*] un M. Gavalecs [*M. Gavalec*],

ģenerālvokāts: P. Pikamēe [*P. Pikamäe*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- J vārdā – *C. Straberger, Rechtsanwalt*,
- *H Limited* vārdā – *S. Turic, Rechtsanwalt*,
- Vācijas valdības vārdā – *J. Möller, M. Hellmann* un *U. Bartl*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *M. Heller* un *H. Leupold*, pārstāvji,

\* Tiesvedības valoda – vācu.

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2021. gada 16. decembra tiesas sēdē,  
pasludina šo spriedumu.

### Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 1. pantu, 2. panta a) punktu, 39. pantu, 42. panta 1. punkta b) apakšpunktu, kā arī 45., 46. un 53. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp J un *H Limited* par *High Court of Justice (England & Wales)* (Augstā tiesa (Anglija un Velsa), Apvienotā Karaliste) (turpmāk tekstā – “*High Court*”) izdotā maksājuma rīkojuma izpildi Austrijā, pamatojoties uz diviem Jordānijā pasludinātiem spriedumiem.

### Atbilstošās tiesību normas

- 3 Regulas Nr. 1215/2012 4., 6., 26. un 34. apsvērumā ir noteikts:
  - “(4) Dažas atšķirības starp valstu noteikumiem, kas reglamentē jurisdikciju un spriedumu atzīšanu, kavē pareizu iekšējā tirgus darbību. Būtiski ir noteikumi, lai vienādotu jurisdikcijas kolīziju normas civillietās un komercietās un lai nodrošinātu ātru un vienkāršu dalībvalstī pieņemto spriedumu atzīšanu un izpildi.

[..]

  - (6) Lai sasniegtu mērķi panākt spriedumu brīvu apriti civillietās un komercietās, ir vajadzīgi un lietderīgi, ka normas, kas nosaka jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildišanu, reglamentē kāds Savienības juridiskais akts, kas ir saistošs un tieši piemērojams.

[..]

  - (26) Savstarpēja uzticēšanās tiesvedībai [Eiropas] Savienībā attaisno principu, kas paredz, ka kādā dalībvalstī pieņemti spriedumi būtu jāatzīst visās dalībvalstīs bez kādas īpašas procedūras. Turklāt mērķis padarīt pārrobežu tiesvedību mazāk laikietilpīgu un lētāku attaisno izpildāmības pasludināšanas atcelšanu, kas pirms izpildes jāveic uzrunātajā dalībvalstī. Tādējādi dalībvalsts tiesas pieņemts spriedums būtu jāuzskata par tādu, it kā tas būtu pieņemts uzrunātajā dalībvalstī.

[..]

  - (34) Būtu jānodrošina nepārtrauktība starp 1968. gada [27. septembra konvenciju par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar konvencijām par jaunu dalībvalstu pievienošanos šai konvencijai (turpmāk tekstā – “1968. gada Briseles konvencija”)], [Padomes] Regulu (EK) Nr. 44/2001 [(2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un

komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.),] un šo regulu, un tālab būtu jānosaka pārejas noteikumi. Šī pati nepārtrauktības vajadzība attiecas uz 1968. gada Briseles konvencijas un regulu, kas to aizstāj, interpretāciju Eiropas Savienības Tiesā.”

4 Saskaņā ar šīs regulas 1. panta 1. punktu:

“Šo regulu piemēro civillietās un komerclietās neatkarīgi no tiesas būtības. Tā neattiecas jo īpaši uz nodokļu, muitas vai administratīvajām lietām vai uz valsts atbildību par darbību un bezdarbību, īstenojot valsts varu (*acta iure imperii*).”

5 Minētās regulas 2. pantā ir noteikts:

“Šajā regulā:

a) “spriedums” ir jebkurš spriedums, ko pieņēmusi kādas dalībvalsts tiesa, neatkarīgi no sprieduma nosaukuma, tostarp dekrēts, rīkojums, lēmums vai izpildraksts, kā arī lēmums par izmaksu vai izdevumu noteikšanu, ko pieņem tiesas ierēdnis.

III nodaļā “spriedums” ietver pagaidu, tostarp aizsardzības, pasākumus, ko norīko tiesa, kuras jurisdikcijā saskaņā ar šo regulu ir lietas izskatīšana pēc būtības. Tas neietver pagaidu, tostarp aizsardzības, pasākumu, ko norīko šāda tiesa, nezaicinot ierasties atbildētāju, ja vien spriedums, kurā paredzēts pasākums, atbildētājam nav izsniegts pirms izpildes;

[..]

d) “izcelsmes dalībvalsts” ir dalībvalsts, kurā attiecīgi ir pieņemts spriedums, apstiprināts vai noslēgts tiesas izlīgums vai oficiāli sastādīts vai reģistrēts publisks akts;

e) “uzrunātā dalībvalsts” ir dalībvalsts, kurā atsaucas uz sprieduma atzīšanu vai kurā pieprasa sprieduma, tiesas izlīguma vai publiskā akta izpildi;

f) “izcelsmes tiesa” ir tiesa, kas pieņēmusi spriedumu, uz kura atzīšanu atsaucas vai kura izpildi pieprasa.”

6 Šīs pašas regulas 39. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstī pieņemts spriedums, kas izpildāms minētajā dalībvalstī, ir izpildāms pārējās dalībvalstīs, neprasot izpildāmības deklarāciju.”

7 Regulas Nr. 1215/2012 42. panta 1. punktā ir noteikts:

“Kādā dalībvalstī pieņemta sprieduma izpildei citā dalībvalstī pieteikuma iesniedzējs kompetentajai izpildes iestādei iesniedz:

a) sprieduma kopiju, kas atbilst autentiskuma noteikšanas nosacījumiem; un

b) apliecību, kas izdota saskaņā ar 53. pantu, kura apliecina, ka spriedums ir izpildāms, un kurā ir ietverts sprieduma izraksts, kā arī attiecīgā gadījumā saistītā informācija par atgūstamajām tiesvedības izmaksām un procentu aprēķins.”

8 Šīs regulas 45. panta 1. punktā ir noteikts:

“Pēc jebkuras ieinteresētās puses pieteikuma sprieduma atzīšana tiek atteikta:

a) ja šāda atzīšana ir acīmredzami pretrunā uzrunātās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai (*ordre public*);

[..].”

9 Atbilstoši minētās regulas 46. pantam:

“Pēc pieteikuma, kas saņemts no personas, pret kuru lūgta izpilde, sprieduma izpildi atsaka, ja ir konstatēts, ka pastāv viens no 45. pantā minētajiem pamatojumiem.”

10 Minētās regulas 52. pantā ir paredzēts:

“Kādā dalībvalstī pieņemts spriedums nekādos apstākļos nav pārskatāms pēc būtības uzrunātajā dalībvalstī.”

11 Regulas Nr. 1215/2012 53. pantā ir noteikts:

“Izcelsmes tiesa pēc jebkuras ieinteresētās puses lūguma izdod apliecību, izmantojot standarta veidlapu I pielikumā.”

### **Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi**

12 Ar 2019. gada 20. marta maksājuma rīkojumu *High Court* piesprieda J, kas ir Austrijā dzīvojoša fiziska persona, samaksāt *H Limited*, bankas iestādei, pamatsummu 10 392 463 ASV dolāru (USD) (aptuveni 9 200 000 EUR) apmērā, kā arī procentus un izdevumus, izpildot divus Jordānas tiesu 2013. gada 3. maijā un 20. maijā pasludinātus spriedumus (turpmāk tekstā – “Jordānas spriedumi”). Turklāt *High Court* izdeva Regulas Nr. 1215/2012 53. pantā paredzēto apliecību.

13 *H Limited* lūdza izpildīt šo maksājuma rīkojumu *Bezirksgericht Freistadt* (Freištates pirmās instances tiesa, Austrija), pamatojoties uz Regulu Nr. 1215/2012, tostarp iesniedzot šīs regulas 53. pantā minēto apliecību.

14 Ar 2019. gada 12. aprīļa rīkojumu *Bezirksgericht Freistadt* (Freištates pirmās instances tiesa) atļāva *H Limited*, pamatojoties uz *High Court* 2019. gada 20. marta rīkojumu un piemērojot Regulu Nr. 1215/2012, izpildīt šo pēdējo minēto rīkojumu, lai piedzītu prasījumu 9 249 915,62 EUR apmērā, kam pieskaitīti procenti un izmaksas. Šī tiesa tostarp norādīja, ka tiesvedība *High Court* ir atbildusi sacīkstes principam.

15 J iesniegtā apelācijas sūdzība par šo 2019. gada 12. aprīļa rīkojumu tika noraidīta ar *Landesgericht Linz* (Lincas apgabaltiesa, Austrija) 2020. gada 22. jūnija spriedumu. Norādījusi, ka *High Court* 2019. gada 20. marta rīkojums ir spriedums Regulas Nr. 1215/2012 2. panta a) punkta izpratnē, apelācijas tiesa uzsvēra, ka šīs regulas 53. pantā paredzētā apliecība, kuru ir iesniegusi *H Limited*, nerada nekādas šaubas attiecībā uz kādu no minētās regulas 45. pantā paredzētajiem atzīšanas atteikuma pamatiem.

16 J iesniedza revīzijas sūdzību *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija) – iesniedzējtiesā.

- 17 Šī pēdējā minētā tiesa sliecas uzskatīt, ka divkāršas eksekvatūras izslēgšanas princips attiecas arī uz nolēmumiem par rīkojuma izdošanu, kurus dalībvalsts tiesa ir pieņēmusi, pamatojoties uz prasību ārvalsts tiesas sprieduma izpildei, ja tiesiskās attiecības, kas ir ar galīgu spriedumu atzītā parāda pamatā, netiek pārbaudītas pēc būtības. Tātad pamatlietā aplūkotais lēmums neietilpstot jēdzienā “spriedums” Regulas Nr. 1215/2012 2. panta a) punkta izpratnē.
- 18 Šādā gadījumā nebūtu izslēgta vispārējo īstenošanas nosacījumu pārbaude tiesā saskaņā ar šo regulu. Līdz ar to iesniedzējtiesa uzskata, ka izpildes dalībvalsts var pārbaudīt datus, kas ietverti Regulas Nr. 1215/2012 53. pantā paredzētajā apliecībā, tādējādi parādnieks var atsaukties uz izpildes veikšanas nosacījumu neesamību, piemēram, tādēļ, ka nav sprieduma šīs regulas 2. panta a) punkta izpratnē vai ka minētā regula nav piemērojama.
- 19 Tomēr šī tiesa norāda, ka Savienības tiesību pareiza piemērošana nav tik acīmredzama, ka nepastāvētu nekādas pamatotas šaubas.
- 20 Šādos apstākļos *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai Regulas [Nr. 1215/2012] noteikumi, it īpaši tās 2. panta a) punkts un 39. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka spriedums ir izpildāms arī tādā gadījumā, ja pēc saīsinātās pārbaudes tiesvedībā, kas balstīta uz sacīkstes principu, kurā tiek vērtēts tikai trešā valstī pret personu, kas izpildes rīkojumā norādīta kā parādnieks, pieņemta sprieduma *res judicata* spēks, šai personai parāds, kas šajā trešā valstī ir atzīts ar galīgu nolēmumu, ir jāsamaksā personai, kurai trešās valsts tiesvedībā taisītais spriedums ir bijis labvēlīgs, lai gan dalībvalsts tiesvedības priekšmets attiecas tikai uz pārbaudi par to, vai pastāv prasījuma tiesības, kuras izriet no galīga sprieduma, kas pieņemts attiecībā pret atbildētāju, pret kuru ir vērsta izpilde?”

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

Vai Regulas [Nr. 1215/2012] noteikumi, it īpaši 1. pants, 2. panta a) punkts, 39. pants, 45., 46. un 52. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai gan ir konstatējams kāds no [šīs regulas] 45. pantā minētiem pamatojumiem, izpilde ir jāatsaka, ja pārbaudāmais nolēmums nav spriedums [minētās regulas] 2. panta a) punkta vai 39. panta nozīmē vai arī nolēmuma pamatā esošā prasība tā izcelsmes dalībvalstī neietilpst [šīs regulas] piemērošanas jomā?

3) Gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša un atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša:

Vai Regulas Nr. 1215/2012 noteikumi, it īpaši 1. pants, 2. panta a) punkts, 39. pants, 42. panta 1. punkta b) apakšpunkts, 46. un 53. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka uzrunātās dalībvalsts tiesai, izskatot lietu par prasību atteikt izpildi, jau pamatojoties uz izcelsmes valsts tiesas norādīto informāciju apliecībā, kas izdota saskaņā ar [šīs regulas] 53. pantu, obligāti ir jāuzskata, ka attiecīgais spriedums ir tāds, kas ietilpst regulas piemērošanas jomā un ir izpildāms?”

## Par prejudiciālajiem jautājumiem

### Par pirmo jautājumu

- 21 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 1215/2012 2. panta a) punkts un 39. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka maksājuma rīkojums, ko dalībvalsts tiesa izdevusi, pamatojoties uz galīgiem trešās valsts spriedumiem, ir uzskatāms par spriedumu un ir izpildāms citās dalībvalstīs.
- 22 Vispirms jāatgādina, ka, tā kā saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 34. apsvērumu ar to tiek atcelta un aizstāta Regula Nr. 44/2001, ar kuru savukārt ir aizstāta 1968. gada Briseles konvencija, Tiesas sniegtā šo pēdējo minēto tiesību instrumentu normu interpretācija attiecas arī uz Regulu Nr. 1215/2012, ja šīs tiesību normas var kvalificēt par “līdzvērtīgām” (spriedums, 2022. gada 10. marts, *BMA Nederland*, C-498/20, EU:C:2022:173, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 23 Taču tā tas ir šīs konvencijas 25. panta un 27. panta 1. punkta, kā arī Regulas Nr. 44/2001 32. panta un 34. panta 1. punkta gadījumā, no vienas puses, un Regulas Nr. 1215/2012 2. panta a) punkta, kā arī 45. panta 1. punkta a) apakšpunkta gadījumā, no otras puses.
- 24 Kā Tiesa ir norādījusi attiecībā uz Regulas Nr. 44/2001 32. pantu, kas ir Regulas Nr. 1215/2012 2. panta a) punktam līdzvērtīga norma, jēdziens “spriedums” attiecas uz ikvienu nolēmumu, ko pieņēmusi dalībvalsts tiesa, nenošķirot atkarībā no attiecīgā nolēmuma satura (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, *Gothaer Allgemeine Versicherung u.c.*, C-456/11, EU:C:2012:719, 23. punkts).
- 25 No tā izriet, ka šis jēdziens ietver arī maksājuma rīkojumu, ko izdevusi dalībvalsts tiesa, pamatojoties uz trešā valstī pasludinātiem galīgiem spriedumiem.
- 26 Proti, saskaņā ar Tiesas judikatūru, lai nolēmumi ietilptu Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas jomā, ir pietiekami, ka tie ir tiesu nolēmumi, attiecībā uz kuriem pirms to atzīšanas un izpildes pieprasīšanas dalībvalstī, kas nav to izcelsmes dalībvalsts, ir veikta vai varēja tikt veikta uz sacīkstes principu balstīta izmeklēšana šajā izcelsmes dalībvalstī (pēc analogijas skat. spriedumu, 2009. gada 2. aprīlis, *Gambazzi*, C-394/07, EU:C:2009:219, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 Šo plašo un autonomo interpretāciju apstiprina ar Regulu Nr. 1215/2012 ieviestā sistēma, kā arī ar to sasniedzamie mērķi (pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, *Gothaer Allgemeine Versicherung u.c.*, C-456/11, EU:C:2012:719, 26. un 28. punkts).
- 28 Pirmkārt, attiecībā uz Regulas Nr. 1215/2012 mērķiem tās 6. apsvērumā ir norādīts spriedumu civillietās un komercietās brīvas aprites mērķis. Turklāt no tās 4. un 26. apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir vienkāršot formalitātes spriedumu ātrai un vienkāršai atzīšanai un izpildei dalībvalstīs, kurām ir saistoša šī regula. Taču, kā ir norādījusi Eiropas Komisija, atšķirīga minētās regulas 2. panta a) punkta interpretācija liktu saistīt jēdzienu “spriedums” ar tā saturu, kas būtu pretrunā šim mērķim.
- 29 Otrkārt, runājot par Regulu Nr. 1215/2012 izveidoto sistēmu – tās 26. apsvērumā ir uzsvērtā dalībvalstu tiesu savstarpējas uzticēšanās principa nozīme attiecībā uz tiesu nolēmumu izpildi, kas nozīmē, ka jēdziens “spriedums” nav jāinterpretē šauri.

- 30 Taču šī savstarpējā uzticēšanās tiktu apdraudēta, ja kādas dalībvalsts tiesa varētu noliegt, ka citas dalībvalsts tiesas pieņemtajam maksājuma rīkojumam – kas pieņemts, pamatojoties uz trešā valsti pasludinātiem galīgiem spriedumiem, – ir “sprieduma” raksturs.
- 31 Galu galā, jēdziena “spriedums” Regulas Nr. 1215/2012 2. panta a) punkta izpratnē šauras interpretācijas sekas būtu tādu tiesu pieņemto aktu kategorijas radišana – kas neietilpst izņēmumu skaitā, kuri izsmeltoši ir uzskaitīti šīs regulas 45. pantā –, kas nevarētu ietilpt šajā “sprieduma” jēdzienā un kas tātad citu dalībvalstu tiesām nebūtu jāizpilda. Šādas aktu kategorijas pastāvēšana nebūtu savienojama ar minētās regulas 39., 45. un 46. pantā iedibināto sistēmu, kurā ir paredzēta tiesas spriedumu pilnīga izpilde un ir izslēgts, ka izcelsmes dalībvalsts tiesas jurisdikcija tiek pārbaudīta uzrunātās dalībvalsts tiesā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, *Gothaer Allgemeine Versicherung* u.c., C-456/11, EU:C:2012:719, 31. punkts).
- 32 Šajā lietā no iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka par pamatlietā aplūkoto *High Court* rīkojumu ir veikta vismaz īsa uz sacīkstes principu balstīta izmeklēšana izcelsmes dalībvalstī, tādējādi tas ir spriedums Regulas Nr. 1215/2012 2. panta a) punkta izpratnē. Līdz ar to, tā kā tas šajā dalībvalstī ir atzīts par izpildāmu, tas saskaņā ar šīs regulas 39. pantu ir izpildāms citās dalībvalstīs.
- 33 Šo secinājumu neatspēko fakts, ka pēc būtības minētais rīkojums ir pieņemts, izpildot trešā valstī pasludinātus spriedumus, kuri paši par sevi dalībvalstīs nav izpildāmi.
- 34 Proti, tā kā Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas joma ir ierobežota līdz jautājumiem par jurisdikciju un dalībvalstu tiesu pieņemto nolēmumu atzīšanu un izpildi un tā kā nav citu Savienības tiesību normu, kas reglamentētu šos jautājumus attiecībā uz trešo valstu tiesu pasludinātiem nolēmumiem, šīs pašas dalībvalstis principā var brīvi noteikt nosacījumus un procedūras, kas ļauj valsts tiesām izskatīt tajās ierosinātos strīdus. No tā izriet, ka noteikta veida tiesvedībām un tiesas nolēmumiem, kas pastāv vienā dalībvalstī, ne vienmēr ir ekvivalenti citās dalībvalstīs.
- 35 Konkrēti runājot par to, kādas sekas dalībvalstīs var būt trešo valstu tiesu pasludinātiem spriedumiem, ir jānorāda – Savienības līmenī tas nav saskaņots un tā rezultātā dalībvalsts tiesas var likumīgi saskaņā ar piemērojamajām valsts tiesībām pieņemt izpildāmus nolēmumus, pamatojoties uz šiem spriedumiem, pat ja šo pašu spriedumu ņemšana vērā citās dalībvalstīs joprojām būtu atkarīga no eksekvatūras prasības.
- 36 Turklāt pretēji tam, ko iesniedzējtiesa sliecas uzskatīt, 1994. gada 20. janvāra spriedums *Owens Bank* (C-129/92, EU:C:1994:13), no kā pēc analogijas var secināt, ka Regulas Nr. 1215/2012 29.–31. pants nav piemērojams procedūrām, kuru mērķis ir atzīt par izpildāmiem spriedumus, kas pasludināti civillietās un komercietās trešā valstī, nenozīmē, ka nolēmums, kas pieņemts, pamatojoties uz trešās valsts pieņemtu spriedumu, atbilstoši dalībvalsts normām par jurisdikciju un tiesvedību nevar ietilpt šīs regulas piemērošanas jomā.
- 37 Proti, pirmkārt, tāpat kā attiecībā uz jebkuru citu valsts tiesas nolēmumu, tāda akta kā pamatlietā aplūkojamais kvalificēšana par spriedumu Regulas Nr. 1215/2012 2. panta a) punkta izpratnē nekādā ziņā nav atkarīga no tā, vai procedūra, kuras noslēgumā tas tika pieņemts, pati ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā, jo tās mērķis nav vienādot dalībvalstu procesuālās tiesību normas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 9. septembris, *Toplofikatsia Sofia* u.c., C-208/20 un C-256/20, EU:C:2021:719, 36. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 38 Otrkārt, katrā ziņā 1994. gada 20. janvāra spriedumā *Owens Bank* (C-129/92, EU:C:1994:13, 14. un 18. punkts) ir skaidri nošķirta 1968. gada Briseles konvencijas nepiemērojamība procedūrām, kuru mērķis ir atzīt vai izpildīt spriedumus, kas pieņemti civillietās un komercietās trešā valstī, no šīs konvencijas piemērojamības jebkuram līgumslēdzējas valsts tiesas nolēmumam neatkarīgi no tās nosaukuma.
- 39 Tādējādi ir jākonstatē, ka neviena Regulas Nr. 1215/2012 norma, ne arī kāds no šīs regulas mērķiem neliedz to, ka maksājuma rīkojums, kuru izdevusi dalībvalsts tiesa, pamatojoties uz galīgiem trešās valstīs pasludinātiem spriedumiem, ietilpst minētās regulas piemērošanas jomā.
- 40 Tomēr no Regulas Nr. 1215/2012 39., 45. un 46. pantā iedibinātās sistēmas izriet, ka tas, ka šādam rīkojumam tiek atzīts sprieduma raksturs šīs regulas 2. panta a) punkta izpratnē, neliedz atbildētājam, pret kuru ir vēsta izpilde, tiesības iebilst pret šī rīkojuma izpildi, norādot atteikuma pamatus saskaņā ar minēto 45. pantu.
- 41 It īpaši saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta a) apakšpunktu, lasot to kopsakarā ar tās 46. pantu, pēc jebkuras ieinteresētās puses lūguma sprieduma atzīšana tiek atteikta, ja šāda atzīšana ir acīmredzami pretrunā uzrunātās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai.
- 42 Tomēr ir jāuzsver, ka, lai gan dalībvalstis atbilstoši savu valstu koncepcijām principā var brīvi noteikt savas sabiedriskās kārtības prasības, šī jēdziena robežas ietilpst minētās regulas interpretācijā. Tādējādi, lai gan Tiesai nav jādefinē dalībvalsts sabiedriskās kārtības jēdziena saturs, tai tomēr ir jākontrolē robežas, kurās dalībvalsts tiesa drīkst atsaukties uz minēto jēdzienu, lai atteiktos atzīt citā dalībvalstī taisītu nolēmumu (pēc analogijas skat. spriedumus, 2000. gada 28. marts, *Krombach*, C-7/98, EU:C:2000:164, 22. un 23. punkts, kā arī 2015. gada 16. jūlijs, *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 43 Turklāt, aizliedzot citā dalībvalstī pieņemta nolēmuma pārskatīšanu pēc būtības, ar Regulas Nr. 1215/2012 52. pantu ir aizliegts uzrunātās dalībvalsts tiesai atteikties atzīt šo nolēmumu vienīgi tādēļ, ka pastāv atšķirība starp tā izdošanas valsts tiesas piemēroto tiesību normu un tiesību normu, kuru būtu piemērojusi uzrunātās valsts tiesa, ja strīds būtu iesniegts izskatīšanai šajā tiesā. Tāpat arī uzrunātās valsts tiesa nav tiesīga pārbaudīt nolēmuma izdošanas valsts tiesas juridisko vai faktisko secinājumu precizitāti (pēc analogijas skat. spriedumus, 2000. gada 28. marts, *Krombach*, C-7/98, EU:C:2000:164, 36. punkts, kā arī 2015. gada 16. jūlijs, *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 44 Tādējādi, lai ievērotu aizliegumu pēc būtības pārskatīt citā dalībvalstī pieņemtu nolēmumu, atsaukšanās uz sabiedriskās kārtības klauzulu, kas ietverta Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta a) apakšpunktā, ir iespējama tikai tad, ja šajā dalībvalstī pieņemta nolēmuma atzīšana veidotu tādas tiesību normas pārkāpumu, kas tiek uzskatīta par būtisku uzrunātās valsts tiesību sistēmā, vai tādu tiesību pārkāpumu, kas šajā tiesību sistēmā ir atzītas par pamattiesībām (spriedumi, 2000. gada 28. marts, *Krombach*, C-7/98, EU:C:2000:164, 37. punkts, kā arī 2015. gada 16. jūlijs, *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 45 Šāds pārkāpums tostarp var izpausties tajā, ka atbildētājs sprieduma izpildes procedūrā nav varējis efektīvi aizstāvēties izcelsmes valsts tiesā un izcelsmes dalībvalstī nav varējis apstrīdēt spriedumu, kura izpilde tiek prasīta (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 2. aprīlis, *Gambazzi*, C-394/07, EU:C:2009:219, 27., 37., 45. un 46. punkts).



- 46 Tādējādi šajā lietā gadījumā, ja J būtu varējis pierādīt uzrunātās dalībvalsts tiesā, ka viņam izcelsmes dalībvalstī nebija iespējams pēc būtības apstrīdēt prasījumus, kas bija pamatā Jordānijas spriedumiem, par kuriem izdots pamatlietā aplūkots rīkojums, šī tiesa varētu atteikties izpildīt šo rīkojumu tā acīmredzamas nesaderības dēļ ar valsts sabiedrisko kārtību. Šis jautājums jāvērtē iesniedzējtiesai.
- 47 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1215/2012 2. panta a) punkts un 39. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka maksājuma rīkojums, ko dalībvalsts tiesa izdevusi, pamatojoties uz galīgiem trešās valsts spriedumiem, ir uzskatāms par spriedumu un ir izpildāms citās dalībvalstīs, ja tas ir pieņemts uz sacīkstes principu balstītas tiesvedības rezultātā izcelsmes dalībvalstī un tajā ir atzīts par izpildāmu, tomēr šī dokumenta sprieduma raksturs neliedz atbildētajam, pret kuru ir vērsta izpilde, tiesības atbilstoši šīs regulas 46. pantam lūgt atteikt izpildi kāda tās 45. pantā minētā iemesla dēļ.

### *Par otro un trešo jautājumu*

- 48 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro un trešo jautājumu nav jāatbild.

### **Par tiesāšanās izdevumiem**

- 49 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

**Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 2. panta a) punkts un 39. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka maksājuma rīkojums, ko dalībvalsts tiesa izdevusi, pamatojoties uz galīgiem trešās valsts spriedumiem, ir uzskatāms par spriedumu un ir izpildāms citās dalībvalstīs, ja tas ir pieņemts uz sacīkstes principu balstītas tiesvedības rezultātā izcelsmes dalībvalstī un tajā ir atzīts par izpildāmu, tomēr šī dokumenta sprieduma raksturs neliedz atbildētajam, pret kuru ir vērsta izpilde, tiesības atbilstoši šīs regulas 46. pantam lūgt atteikt izpildi kāda tās 45. pantā minētā iemesla dēļ.**

[Paraksti]